

EL ESQUEVELLA

de la TORRATONA

A Tarragona. — M'agradaria de conèixer el qui va dir que la nostra ciutat només servia per a prendre-hi el sol!

FEROTYL

Específic de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimuland de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersicials. Producte pífu-riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dufrem

Air de Sant Pere, 60 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA

Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

AGUSTI BO

TOTS ELS MOBLES I TOT EL MATERIAL PER A CLASSIFICACIO I ARXIU

Corts, 596

Telèfon 10266

APOPLEXIA

(FERIDURA)

Paralisi - Arterioesclerosi

i totes les malalties derivades d'una defectuosa circulació de la sang, les evita i guareix l'antic específic vegetal i completament inofensiu.

ANTIAPOPLETIC BERDAGUER

A les farmàcies i Centres d'Específics

TISORES, NAVALLES I MAQUINES BARBERES

MARCA

ARTERO

REGISTRADA

SON LES MILLORS

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

TAPES ESQUELLA 1934

RELLIGAT I TAPES DAURADES

Pessetes 8'50

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

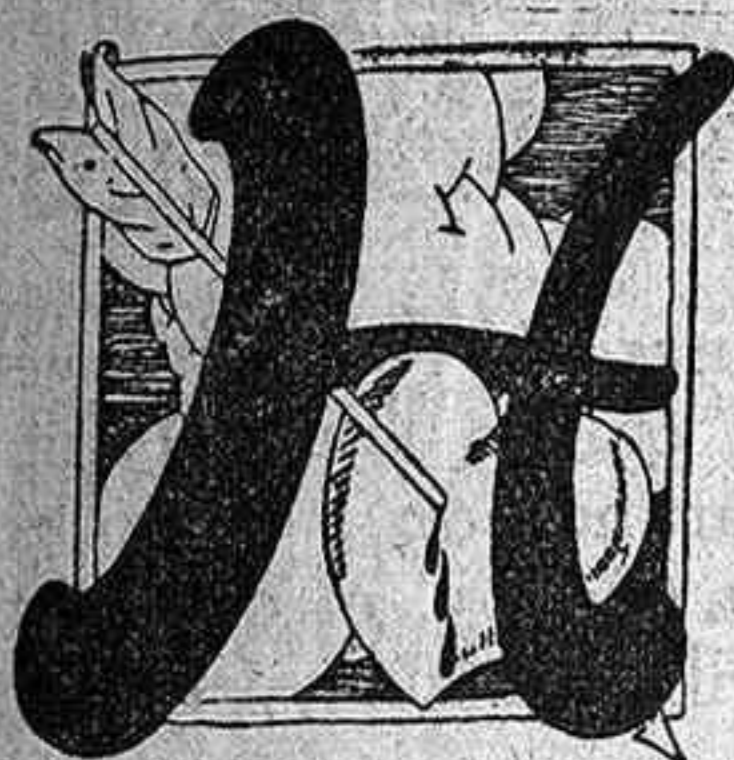
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepentides, 8 - Telèf. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Carnestoltes fredes

Hi ha un refrany català que diu: «Ja pots xiular, ja, si l'ase no vol beure»...

Ja es poden organitzar carnavals, ja, si el poble no està per a carnavals.

Hi haurà festa, la gent es llançarà al carrer, aparentment hi haurà bullanga, però en el fons, res

El dissabte de Carnestoltes, fins el dilluns i el dimarts, en plena festa dels Carnavals, agafaves el metro i pensaves que les converses girarien entorn les festes. No! Del que es parlava era de l'escassetat de treball.

—Fa vuit setmanes que treballo només tres dies— deia un.

—No trobo feina enlloc—replicava l'altre.

I l'angoixa del viure difícil ofegava els ressons de les diades del Carnestoltes, convertides en *espectacle* per la ciutat, no en *alegria* de la ciutat.

Enrenou artificial, gresca fugissera, alegria de brogit que no és alegria, rialles estridents que són epilèpsia i no rialles; heu tingut la impressió absoluta que el poble no estava per a Carnavals. I encara heu tingut un sensació més pregona. Tot el que es movia a Barcelona aquests dies era una cosa no catalana, una cosa artificial, un escumeig de trencall d'onatge, un vaivé de contorsió, tot sota un estat d'ofegament, d'angoixa, de grapa.

Sense l'imperatiu del dia —sempre hi ha indústries penjades de qualsevol festivitat tradicional—, no s'haurien fet Carnavals. Sense la pensada de convertir Barcelona en Niça, en una emulació improvisada eufòricament, no s'haurien arribat a organitzar festivitats carnestolenques.

Els vells sabien que per a «malabarejar» a l'esquena del poble s'havia de donar al poble «pa i circenses». Els nous creuen que amb «circenses» el poble ja en té prou, i no és així. Molt bons són els jocs per a distreure, però quan manca el pa, els jocs perden gairebé tota la totalitat de llur eficàcia. Es juga quan s'està tip. Quan no es menja, el més que s'arriba a fer és distreure la gana.

I això foren els Carnavals passats: distracció de gana, moral i material. Ei, per al poble! Perspectives incertes. Cap esperança, amb la qual poder-se il·lusionar. Realitat dura. El capbúsar-se en els festeigs dels Carnavals era com l'anar de taverna en taverna cercant la copa decisiva per a entrar a l'embriaguesa trapacera i oblidadissa.

Els dies d'oblit havien de passar; els dies d'oblit han passat. Ja hem fet festes! Ja hem vist escolar-se el Carnaval! Ja hem gastat unes mils pessetes! I ara, què?

Els Carnavals passats foren presidits per aquest in-

terrogant. ¿Després dels Carnavals, què? Tres dies de disfressa, tres dies de contorsions. I després?

Després, com abans, més entollats que abans. Com més s'avença en el que no es soluciona, més agreujament del conflicte. Passats els Carnavals, ni el record de la festa. (Aquests eren ja uns Carnavals predestinats a no deixar record). Dels balls, de les rues, de les cavalcades, en sentim com un basqueig de disbauxa mal païda, com un ensopiment d'estómac brut. Hem giravoltat uns quants dies, arrossegats per la tradicionalitat de les festes. La cendra de la Quaresma, enguany és palpable com mai. I menys mal abans, quan la cendra de la Quaresma era acceptada com expiació dels pecats comesos. En els temps presents, Barcelona sent la cendra dels pecats que no ha comès. I s'adona, ben oberta d'ulls, de la martingala carnavalesca, que l'ha volguda apartar de la seva essència barcelonina i catalana, per portar-la a Niça, malgrat només fos en parangó.

No malparlem de les passades festes, no som anti-carnestolencs ni ens refugiem a les «quaranta hores» de les fàcils expiacions! No fem altra cosa que situar les festes del Carnaval d'enguany, grans festes sense alegria; estridents avalots sense gaudi; aparatoses disbauxes de temps de guerra, molt més forades que les disbauxes de temps de pau.

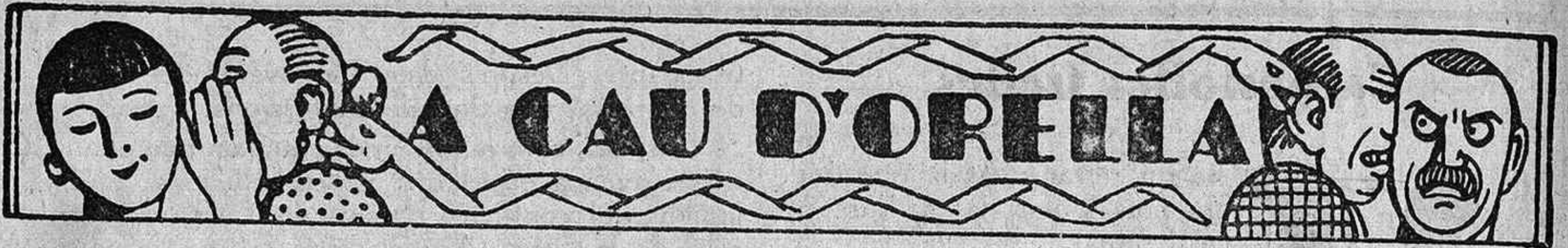
Els Carnavals passats han volgut ésser unes festes d'oblit i no han pogut fer oblidar; ha estat un intent de conjuntació, de barreja, d'aglutinació, i no han pogut conjuntar, ni barrejar, ni aglutinar. Mai com aquesta vegada les màscares no han estat màscares i les llustrines i els cascavells s'han pogut consubstanciar tan poc amb el qui els portava. Tot sonava fals, àdhuc dintre el concert de falsedat que és el Carnaval. L'home no arrossegava la màscara; la màscara arrossegava l'home. La mascarada quotidiana era molt més ferma que la mascarada del Carnaval, i el poble mai no va arribar a ésser primer actor de la festa: també en el Carnaval era comparsa.

Això que no té nom, l'angoixa catalana, la consciència d'un temps de giravolt, les precisacions del vent de març, tot pesava damunt els Carnavals de Barcelona, els Carnavals apretats i inversemblants d'enguany. L'estat d'excepció presidia les festes rera la caricatura hilarant d'en «Serafi Pollastre». En «Serafi Pollastre» no semblava pas un president barceloní de tres dies; semblava una personalització dels actuals moments, la cosa grotesca i tova que es va solidificant, solidificant, que pot adquirir cos i presència de primer rengle a l'hora menys pensada. El crinat «Serafi Pollastre» no presidia una barrila momentània; s'hauria dit que presidia una normalitat, una normalitat grotesca, espellifada, plena de cascavells i farta de serpentina i paperets de color: la present normalitat, normalitat en què únicament poden riure les màscares, els qui van a la rua, els qui munten carrosses, els caps de comparsa i les comparses, els nans i els gegants, les trampes i els macers. En semblant

normalitat el poble es corseca, es fon, s'exaspera. agonitza, mentre per damunt dels seus caps passa l'udol embogit i fangós dels disfressats.

En els mateixos dies del Carnaval d'enguany el

poble no comentava les festes; comentava l'atur forçós, les dificultats del viure, l'angoixa del present, l'incertitud del demà, i ho comentava amb veu tristament clara, sense rocall de màscara.

UN AMIC ESPERITISTA

Tenim un amic esperitista. Per què no el podem tenir? Aquest amic, quan no es tracta d'afer esperitistes és un home absolutament normal.

L'amic esperitista s'ha passat els Carnavals consultant esperits. I ens explicava una cosa un xic extraordinària. Els esperits que aquests dies de màscara compareixien, amb profusió gairebé exclusiva, eren esperits de polítics.

Així és com l'amic esperitista ha pogut demanar a Romero Robledo, a Sagasta, a Cánoves i fins a Moret, opinions amb referència als polítics actuals.

Romero Robledo, ha dit a l'amic esperitista que la Ceda —vista des de l'espai interplanetari—, no era res més que una síndria; aigua ensucrada i llavors negres. (Suposem que les llavors negres són la gent d'«El Debate».)

Sagasta ha notificat que encara no havia arribat

fins a ell el nom del senyor Cirera i Voltà. (Es veu que la fama té menys velocitat que la llum.) També ha notificat Sagasta que en Martínez de Velasco era una reencarnació d'un cosí d'en Godoy, el qual sempre va estar a punt —sense arribar-hi mai— de substituir l'altre.

Cánoves no vol saber res dels homes d'ara. No ha revelat els motius pels quals creu que és d'utilitat pública rellegir la seva novel·la històrica «La Campana de Huesca». Cánoves pensa dedicar una edició «astral», que en prepara, a don Alexandre Lerroux.

Moret sent una gran admiració per en Rocha. Diu que en Rocha té «ànima gaditana». També admira Garcia Sanchiz, el senyor Calero, el Caballero Audaz i la Niní Montian, acreditada intèrpret de «Santa Isabel de Espanya».

Moret —preguntat per la seva opinió sobre el senyor Cambó—, ha manifestat que no podia parlar-ne per tenir amb el polític català molts punts de contacte.

Un esperit polític, no pogut identificar, ha dit al nostre amic esperitista que la situació actual era un poti-poti... (no ha entès que més.) L'adjectivació del més enllà és un xic lliure, car encara no tenen censura.

Aquesta és la raó que l'amic esperitista ens dona per a incorporar-nos a l'esperitisme. Podreu escoltar opinions no passades pel llapis roig.

La posició proselitista de l'amic no deixa d'ésser temptadora!

LA SUPERSTICIO DE TRENAR VIDRES

Hem sentit a dir moltes vegades que el trencar vidre blanc porta sort.

Fins ara no ho havíem cregut.

Però es veu que és així, car així ens ho assegura un conegut nostre que està de dependent a casa d'un antiquari dels més renomats de Barcelona.

La setmana passada aquest dependent va trencar un gerro de vidre blanc d'un segle molt reculat i d'un rei un bon xic pompós: un exemplar de vidre blanc raríssim, en una paraula.

De moment el dependent va tenir un ensurt fortíssim: es veia acomiadat per l'amo.

No fou així. L'amo es limità a dir-li «Aquest gerro rar valia vint-mil pessetes. Li descomptaré cada mes un vint-i-cinc per cent del seu sou».

—Y la sort del dependent?

Doncs la sort del dependent ha estat que ha trobat treball per tota la vida. La situació actual ja havia permès l'amo de rebaixar-li la mesada, i ara amb el

L'enterrament de la sardina.

—Què té el vostre home que plora?

—Es tan sentimental que no pot anar a cap enterament.

descompte que li portarà el gerro, quan acabarà de pagar les vint-mil pessetes ja serà vell, el que vol dir treball segur per anys.

Naturalment que la sort del vidre blanc trencat és una sort d'època, però ¿què hi farem?

L'ESTADÍSTICA DELS SUICIDES

Abans de la guerra, la nació que batia el rècord dels suïcides era Rússia. I el Sant Petersburg d'aleshores —Leningrad d'avui—, anava al cap del rècord.

Qui ha pres actualment el campionat a Rússia? Segons totes les referències, Alemanya. Però que consti que aquestes referències no vénen de cap autor alemany.

En el llibre d'Arnold Hahn, sortit fa poc, es donen unes estadístiques curioses dels suïcidis. Com que el llibre ha sortit ja, quan Alemanya és un país feliç, la seva estadística de suïcides ha passat a quart pla, i tot això per la felicitat que dona als alemanys el nazisme.

Diu l'estadística:

«Per un milió d'habitants, Dinamarca té 244 suïcidis; Suïssa, 225; França, 212, i Alemanya, 240, 200 suïcides anuals per milió d'habitants sembla ésser el tipus corrent d'accidents de mort voluntària.

La introducció de l'estadística en un domini que sembla a les persones, ignorants de la sociologia, essencialment sentimental, té un matís estrany de cosa tèrbola. Gairebé no s'admet que el suïcidi, fenomen imprevisible, descobreixi, per la ciència del número, que obeeix a una mena de llei de la natura, a una llei gairebé fixa.

L'estadística fa saber, entre altres coses misterioses, que l'època més castigada pels suïcidis són els mesos de maig i juny, els mesos més bonics de l'any. També ens diu l'estadística que les dones es suïciden menys que els homes. També permet establir que el matrimoni, malgrat tot el mal que es pugui dir de semblant institució imperfecta, és un remei contra la neurastènia. Els concos s'eliminen més sovint que els casats, i els divorciats encara més sovint que els concos.

HEM PARLAT AMB SERAFÍ POLLASTRE

Serafi Pollastre és un home baixet, gras i simpàtic. Suposem que té sempre la riulla als llavis, però com que porta el bigoti estil Benigani, no hem pogut veure-li la riulla.

—Com us prova el Carnaval?—hem preguntat al barrilaire Serafi Pollastre.

—Així —ens respon—. Vaig anar al ball de la Premsa i en vaig eixir aixafat. Quants «majos» i quantes «majas». El jovent també era «majo».

—Hi havia jovent en aquest ball?—preguntem estranyats.

—Sí, un jovent del segon team, com correspon a la pensada cursilona i tronada de fer un ball «Maja de Goya»—ens respon Serafi Pollastre.

El que estigué bé fou el ball del barret de copa. Quanta gent! Quanta eufòria! Feia temps que no es podia dir com es va poder dir en aquest ball: tants caps, tants barrets. En el ball del barret, va cridar molt l'atenció una noia disfressada de pesseta. Un estol de radicals va anar-li darrera tota la nit.

Del que no em vull recordar és del que va passar a Belles Arts amb motiu del ball dels Mercats. Allò era gatzara pura i perfum de llom. Encisava veure com una carnissera vestida de princesa russa feia bavejar un carnisser abillat de «caprici persa». Confetti profús i guerra a la misèria.

Serafi Pollastre estornuda. ¿Haurà agafat la «ceda»?

—Em vaig refredar el dia de la meua arribada—diu en Pollastre—, i un xic abans d'arribar a la plaça d'Espanya. Em plauria parlar-vos d'aquell monumental monument que us durarà anys....

—No ens en parlem —fem nosaltres—. Parlem-nos del ball «Mercat de Kalaff».

—El millor de tots. I es feren molts diners—ens diu amb rapidesa Serafi Pollastre. —Els germans Bartolí, en Porta, i altres hi deixaren l'empremta del seu humorisme i bon gust. Bona decoració. L'orquestra Planas hi estrenà coses adients. Pep Marquès hi féu d'«speaker»; el cor de «L'Escarpindull» hi cantà cobles carnavalesques i «kalàffiques». Molt bé tot! Molt bé tot!

—Però ens han dit que de resultes d'aquest ball vós, Serafi Pollastre, us heu tornat radical?—preguntem a l'heroi carnavalesc, com si engeguéssim un tret.

—Jo? —fa amb beata innocència Serafi Pollastre—. Això deuen ésser coses del meu menager, un xicot molt viu i molt llest, que ensuma el vent per a veure d'on ve la caça. Jo sóc el qui em fan ésser, ¿m'enteneu?..

—Fins insolent?—inquirim nosaltres.

Serafi Pollastre torna estossegar. Ja no creiem que es tracti de la «carioca». Es la cendra de la Quaresma que li fa de «rapè».

Tu ets en Joan? Doncs, no ho sé, però trobo que fas molt mala cara!

TÍSNER

RAFAEL MORAGUES A L'ARTÍSTIC

Rafael Moragues, més conegut per «Moraguetes», és un xicot —això de xicot és un dir— molt simpàtic i molt faceciós.

L'altre dia, a l'Artístic, Rafael Moragues va fer la història del barret de copa, va contar l'anecdota d'una baliga-balaga Barcelona vella, i va teclejar unes «havaneres» que feren les delícies dels qui l'escoltaven.

Hem dit que motejar de xicot a Rafael Moragues era un dir. I ho hem dit perquè Rafael Moragues ens parlava —en la conferència a la qual fem referència— d'«El Gavilán» i de les «coses» d'«El Gavilán», com si les hagués viscudes. «En els teps d'El Gavilán, quan jo, etc.»...

Vejam si fins—passant de Moragues a Moragues— resultaran d'en Rafael Moragues (a) «Moraguetes», aquells versos celeberrims i actualíssims d'un «Felip II», estrenat amb molt d'èxit en «El Gavilán», de felicitat memòria:

«Després de tantes raons,
el Consell ha decidit
el passar-se per on sigui,
totes les lleis del país!»

ENS SAP GREU NO ESSER-HI

Ens sap greu que ni una trista pesseteta nostra pugui comptar-se entre les que fan els dos milions que

han estat oferts a don Alexandre Lerroux, per assegurar-li la felicitat de la vellesa.

Entre la rifeta, i aquests dos milions, els 71 anys del lluitador poden ésser absolutament optimistes. Fins poden somniar en una torreta daurada pel sol de Bari o de Menton.

¿Com no ens ha de dolre no poder-nos sumar entre les «providències» que posaran repòs a una vida tan accidentada i tan escollida? ¿Com no hem de sentir no haver trencat la xifra rodona dels dos milions, per fer dos milions i una pesseta en la fervorosa i espontània subscripció d'uns devots admirats i agraits?

Decididament els devots que el senyor Alexandre Lerroux té a «L'ESQUELLA» no estem de sort.

LA COMISSIO GESTORA

La Comissió Gestora va venint.

Les festes del Carnaval han estat molt propícies per a la seva gestació definitiva.

Sonen noms: El Sedó, l'Huguet, Jover Nonell, l'Esquedo, el «sanyor» Albert, el magnífic senyor Polo, l'ex-adroguer de la bata blanca.

Aprofitem la llibertat d'estampar aquests noms. Dintre de poc es tractarà de senyors Tabú i un vel sagrat esfumará litúrgicament els seus actes.

Ara, encara es pot parlar d'ells i de com s'han divertit enguany en els Carnavals.

Diu que anaven disfressats, en comparsa trabucaire, i lluint un ample capell calanyès.

Ai quan els vegem pujar, vestits de senyors seriosos, les amples escales de la Casa Gran!

GLOSSARI

S. E. Serafi Pollastre

El Carnestoltes de Barcelona ha superat enguany, en espinguets i fanfàrria, les millors mascarades cívico-quincalleres que havem fruit i sofert, a l'ensem, de dotze anys ençà.

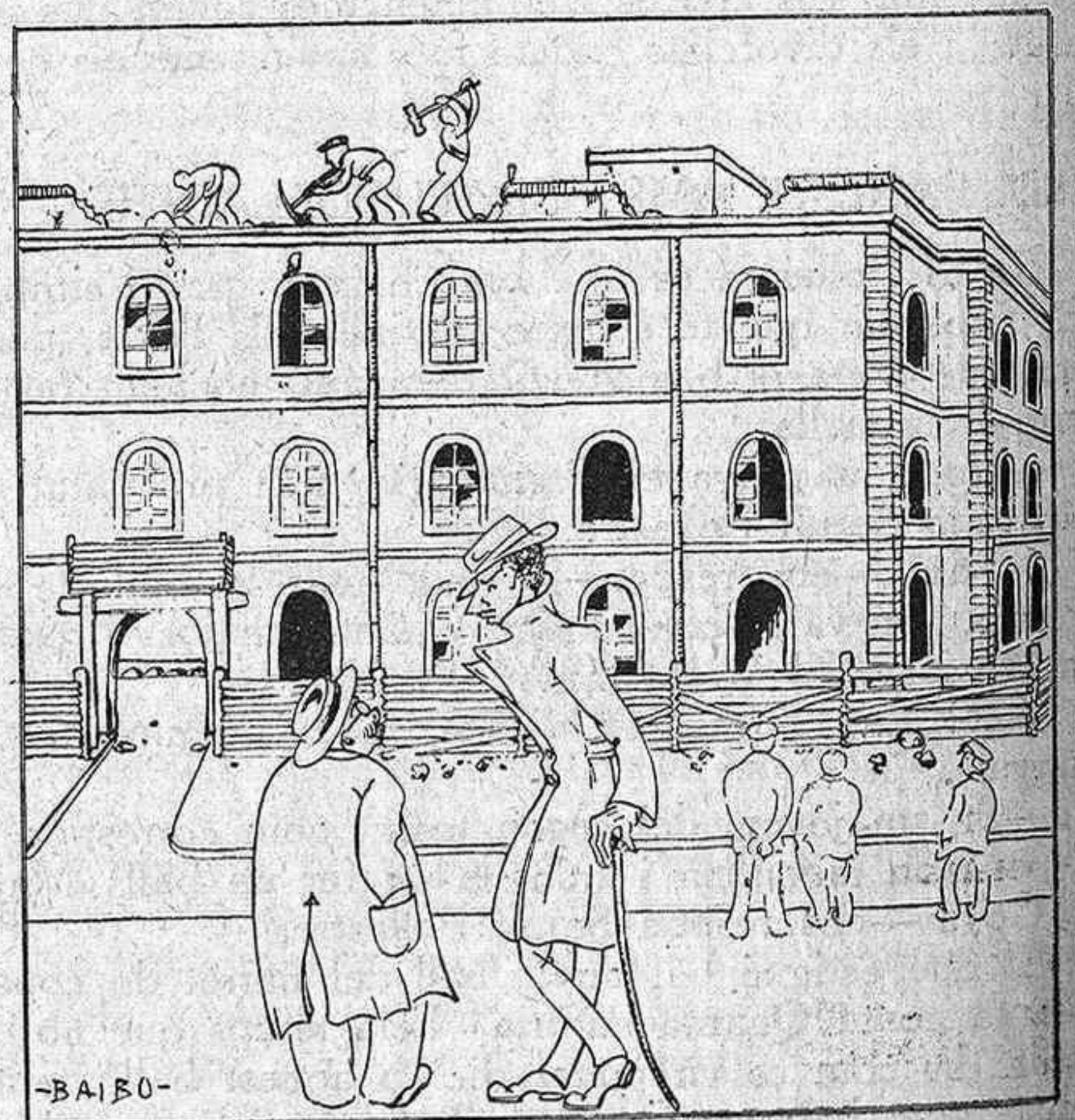
Encara que de bell antuvi semblés que la gent no estava per a brocs, conveniències d'alta política aconsellaven que les festes carnestolenques assolissin un esclat extraordinari. Poble que es lliura a la gatzara, és poble feliç. Si les coses no rutllen pel viarany de l'eufòria espontània, no hi ha res més eficaç que una disfressa i una sonada de picarols per a simular una joia descordada i un optimisme disbauxat, perfectament reconfortants i patriòtics.

No hi ha com el Carnestoltes, espectre reviscolat cada any de les velles saturnals, per a produir aquest espectacular, per bé que artificiós, estat d'ànim col·lectiu tan grat als governs paternalistes des de l'antiga Roma a la sub-província d'Alexandre el «Mano» (amb llicència de l'autoritat eclesiàstica).

Un pobre diable abillat amb una vestimenta de personatge és tota una altra cosa. Una carota de ninot amb aire satisfet tapa la ganyota de la misèria o del dolor.

Si repassem la història pintoresca de tots els pobles, constatarem com les carnestolades més llüides s'escauen en períodes de despotisme i d'abjecció. Hi

ha, per una banda, l'interès de donar pa a les oques en facilitar una escapada temporal a la poca-solta i al xivarri. Després, cal accentuar en dies determinats, en aquest cas els de Carnestoltes, les activitats carnavalesques puix que de no ésser així no hi hauria dife-

—Deuen cobrar molt bon jornal perquè això és molt exposat.

—Ca, home, ca! No veu que això és cosa de Pic... i Pala.

rència remarcable amb les habituds quotidianes dels períodes excepcionals o de règim transitori.

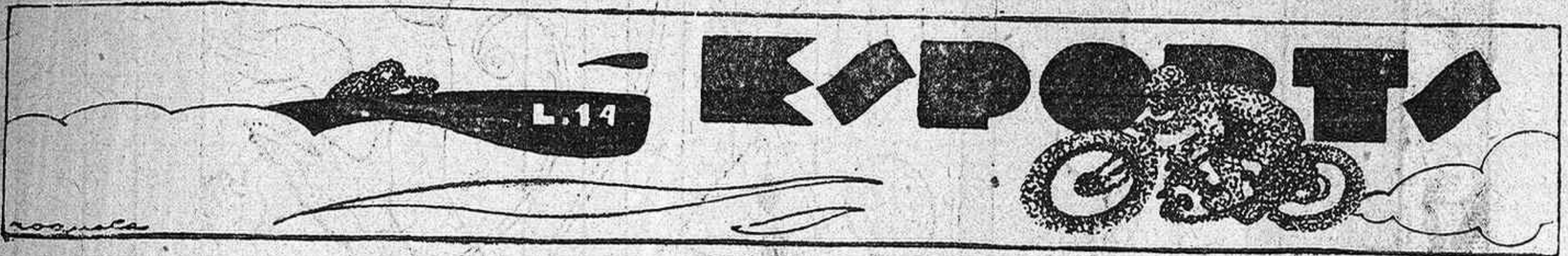
Enguany ens havem vist honorats amb la visita d'un alt personatge carnavalesc, nou en la nomenclatura però vell en la significació. Ens referim a S. E. Serafi Pollastre, en qui es condensen totes les virtuts, i l'exemplaritat dels personatges de la seva corda.

Ha estat una veritable llàstima que, la visita, en setmanes anteriors, d'altres personalitats per l'estil ens hagi tret l'encís de la novetat, i ens privés de rebre'l amb aquell escalf i entusiasme amb què foren acollits anys enrera, per la inexhaurible bona fe del poble de Barcelona, alguns homes que ens prometien més del que volíem, i que han resultat ésser més de cartró i de faramalla que S. E. Serafi Pollastre, creació del Car-

nestoltes d'enguany, quart de la República, si no anem errats de comptes.

S. E. Serafi Pollastre haurà tingut, a més, una forta decepció pel motiu d'haver arribat massa tard. S'haurà vist voltat d'emascarats més o menys oficiosos; gent de mercats, associacions de funcionaris, periodistes devots de l'oportunisme que ara han fet un ball de la Pradera de San Isidro, com en altres circumstàncies haurien organitzat el «ball del ciri». El que no haurà pogut aconseguir Serafi Pollastre és el lloc que li pertanyia de dret per la seva pinta i, pel que els castellans en diuen, «prestancia». Tots els llocs estan ocupats.

PANICAL

Cronòmetre

MONSTRUOSITATS FEDERATIVES

La promoció catalana.—Puntuació conjunta.—El cas Girona i el cas Júpiter

El passat diumenge es jugà un partit Júpiter-Girona, que fou una veritable lluita lliure-americana. Vint-i-dos homes, amb el consentiment d'un àrbitre, jugaven a empaitar-se clavant-se puntades de peu a la descarada.

El partit produïa a cada instant la impressió que no arribaria a terminar-se. El Girona anava a deixar al camp a mig partit, però no ho arribà a fer, però, en finir la lluita, de les tribunes eixí un crit amenaçador, desesperat d'indignació i els

jugadors del «team» gironí, en passar per davant d'una llotja nerviosos, enfollits, amb llàgrimes d'ira, van sumar-se a la protesta dels seus, llençant insults i fins al·ludint, en la seva exasperació amenaçadora, les mares dels qui omplien la localitat esmentada.

¿A què obeïa una actitud semblant, i fins la intervenció de la força pública que era nombrosíssima aquell dia al camp del Poble Nou, per tal d'evitar que fossin agredits els senyors de la llotja en la qual apareixia un petit rètol amb la paraula «Federació»?

La cosa és clara i ve de lluny. Ve de la darrera assemblea de futbol celebrada a Madrid, i de la dissortada actuació de l'actual Consell Directiu de la Federació Catalana.

A Madrid fou donat un vot de confiança ben ampli al Consell de la Nacional per endegar el futbol de la segona divisió de Lliga, i resoldre els campionats regionals, després que tombada la Ponència que n'havia patrocinat l'anul·lació, s'havien d'estructurar les competicions davant el triomf de les federacions regionals unides en bloc per a defensar els seus drets.

Els homes de la Federació Catalana d'aquella victòria del bloc regional que anul·lava l'obra de la Ponència de Madrid, van cometre el pecat de donar ampla confiança a Madrid perquè ells mateixos endeguessin allò que per ells era el triomf del bàndol rival. Van tenir la candidesa de fiar els destins de les seves competicions interiors a l'organització que a Madrid els semblés més viable, i la Federació Catalana, oblidant-se que té una petita llibertat autonòmica, s'oblidà de cercar que li fos concedida una petita intervenció perquè a Madrid es fessin les coses tenint en compte les consideracions que l'organització interior del futbol a Catalunya els hauria de merèixer, pel major nombre de clubs professionals que té inscrits a Catalunya, en comparança amb les altres federacions d'Espanya.

A Madrid es va fer una organització tallada amb patró pel futbol regional que havia de passar a dir-se supraregional per tal que les regions perdessin de mica en mica tota llur personalitat possible, i, preparant el camí perquè l'obra d'aquella Ponència vençuda arribés amb el temps a un fet: la desaparició absoluta de les competicions de caràcter regional per a centralitzar el futbol tot el que fos possible.

La Federació Catalana en lloc de sortir al pas de l'error comès, i amb l'únic neguit, l'actual Consell, de no trontollar i no perdre la direcció federativa, més que l'afany de resoldre el plet a benefici de la institució per la qual té el deure de vetllar, ha deixat que els aconteixements anessin venint sols adoptant una passivitat que havia de culminar en aquest vergonyós Júpiter-Girona.

En celebrar-se l'assemblea ordinària federativa els clubs de primera categoria Barcelona, Espanyol, Sabadell i Girona, units, desitjant aprofitar el que a Madrid s'havia decidit, i que estava a punt de sortir imprès en els reglaments oficials de la

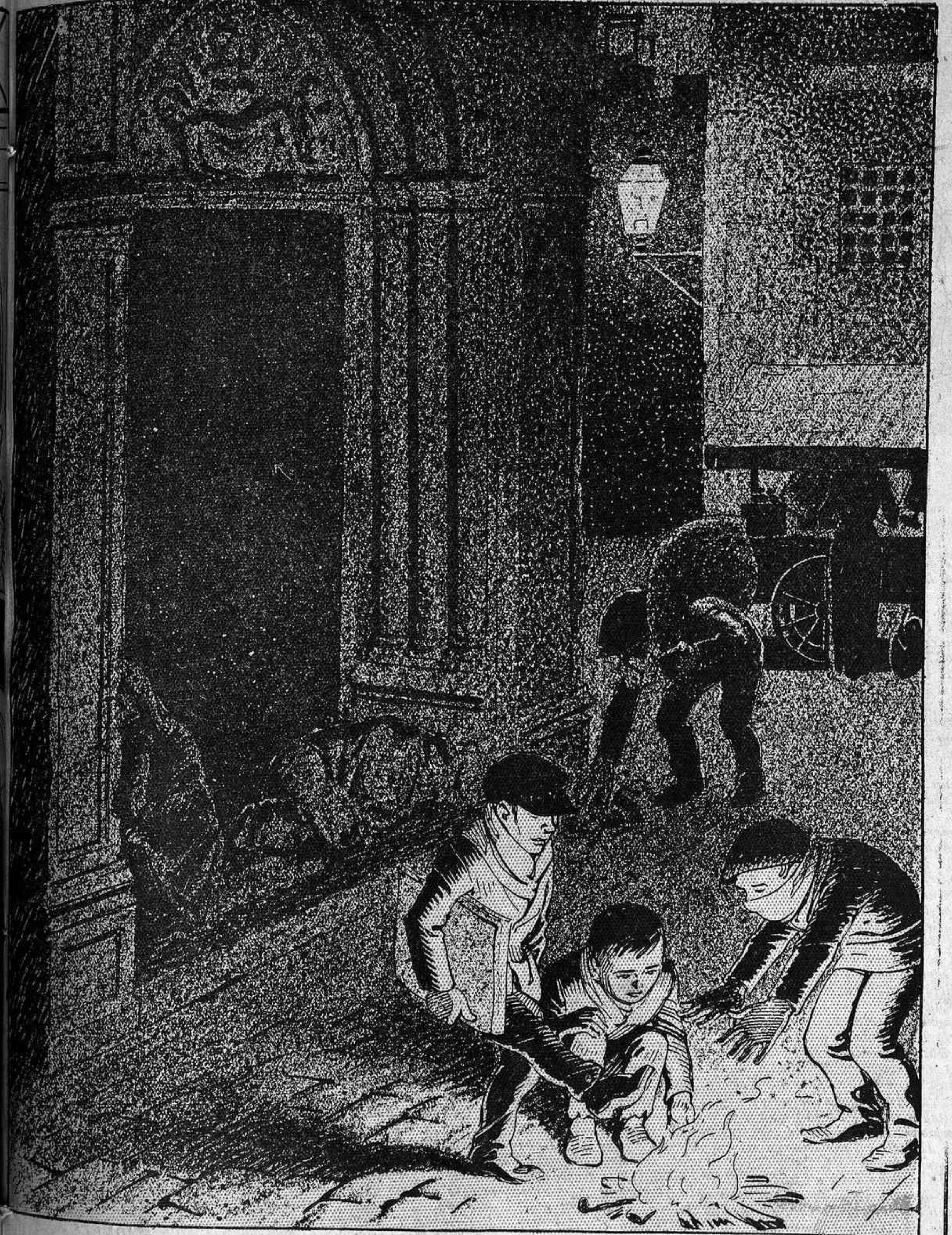
— Sembla que els grecs no s'entenen.

— Sempre m'ho havia figurat. Com que parlen aquell llenguatge tan enrevessat.

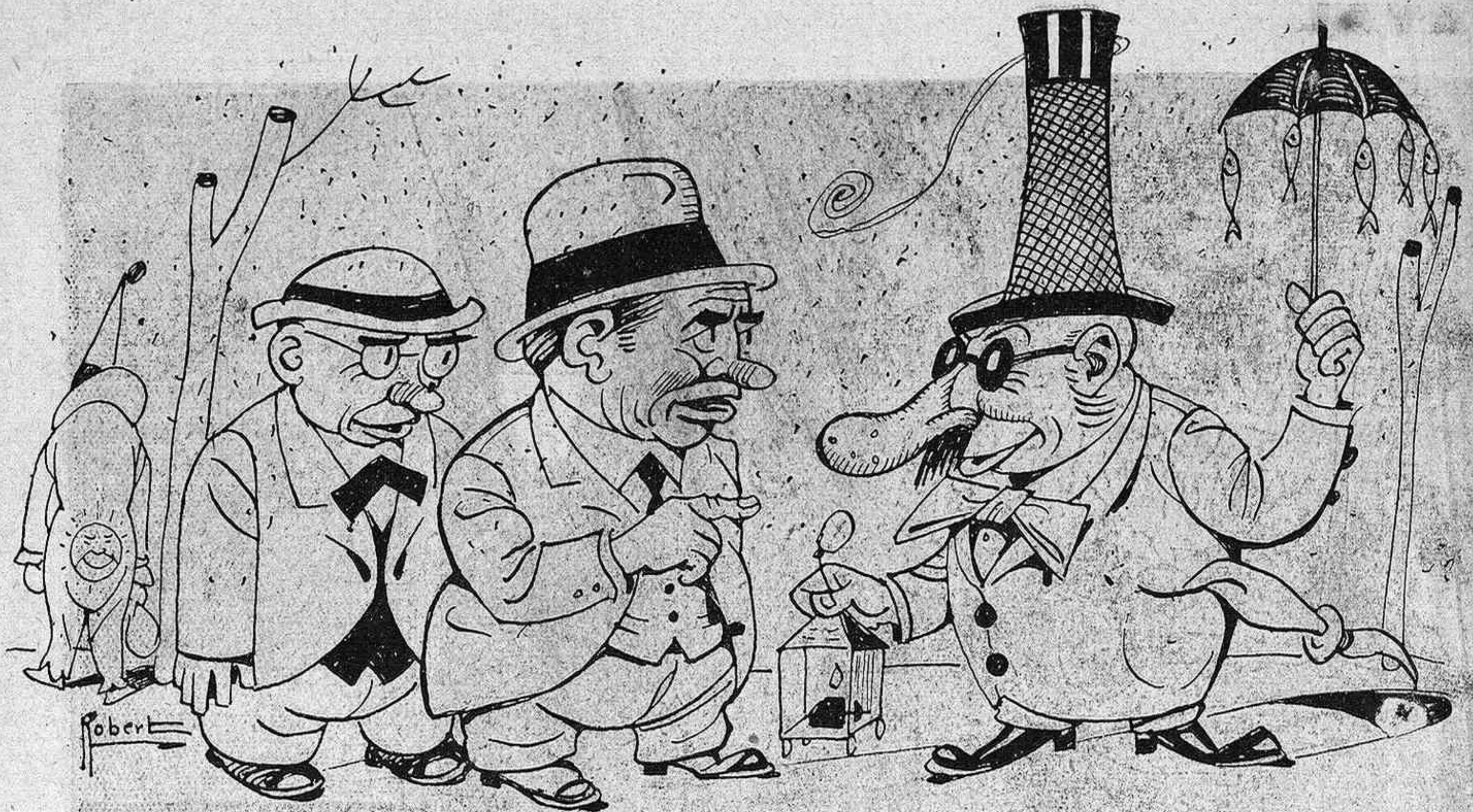
NITS DE ARNAVAL

Com les han passades els uns.

Com les han passades els altres.

El senyor Esteve a la «Rua»

—Sabíem que no hi mancaríeu.

—Quan es tracta de barrils, sóc dels qui no hi falten mai.

Federació Espanyola, no van dir ni un mot en pro ni en contra quan Damià Canyellas, en nom de l'Espanyol, anuncià que encara que el seu club quedés a cinquè lloc, no faria la promoció.

El President de la Federació Catalana, no sabent quin camí prendre, va dimitir el càrrec per acabar aviat amb una situació difícil, sense donar-se compte que havien jugat amb ell i amb tot el Consell per provocar aquella actitud estranya de la presidència.

Li va mancar, a Roca i Cavall, serenitat per a respondre a Canyellas que el que acabava de dir era ben cert, puix que segons els reglaments de la Federació Espanyola ni el Barcelona ni l'Espanyol han de fer la promoció encara que baixin al cinquè lloc de la classificació catalana, car tenen uns drets adquirits que als altres clubs, que no han arribat a campions d'Espanya, no els són reconeguts, i que el cas de l'Espanyol i el Barcelona no era el mateix que el dels altres cercles de primera categoria, i que aquests haurien de fer la promoció.

Aquella fou la segona badada del Consell de la Catalana.

¿I la tercera? No va trigar pas gaire a venir. Roca i Cavall condicionà retirar la dimissió, en la qual actitud l'havia seguit en Guàrdia representant dels clubs de segona categoria, a la resposta que Madrid donés a una consulta que fou feta per aclarir si Madrid permetria a Catalunya organitzar la promoció. Una circular de Madrid que no comprometia a res al Consell de la Nacional, va respondre a la consulta dient que tenint en compte que els clubs d'ací havien començat a jugar la competició catalana i fiant que tot restaria com abans, es deixaria per aquest any que Catalunya fes la seva Promoció, però que s'hauria de sotmetre, anys a venir, al reglament de la Federació Espanyola.

Roca i Cavall respirà lliurement, però pocs dies després una nova circular de Madrid anunciava a la Federació Catalana que s'establiria, per tot Espanya, una puntuació conjunta pels clubs de segona divisió de Lliga, en la qual, per donar un veritable control de la vàlua dels clubs, foren sumats els del campionat català i els de la Lliga per classificar els qui haurien de fer les Promoció i els qui haurien d'anar a la Copa Espanya.

El sistema donà a la Segona Lliga un interès extraordinari que no tenia, i que en anys a venir quedarà palesat, però estudiant la situació de la Federació Catalana, el Consell d'ací havia de convocar assemblea en rebre aquella circular, per exposar públicament als clubs el cas, explicar la situació en

què quedaven els dimissionaris i no mantenir el silenci fiant que passessin els dies i que un miracle de Santa Llúcia resolgués l'apurada situació.

Va aparèixer l'apel·lació del Girona a la Nacional. A Madrid, després de passar dies esperant que arribés la darrera data del campionat de segona divisió de Lliga, s'ha tallat el cas. No podien fer-ho abans per evitar immoralitats que la entesa Barcelona, Espanyol, Sabadell, Girona, hauria fet possible. El precepte reglamentari segons el qual els clubs en acabar el campionat de Catalunya poden adquirir nous jugadors pel de Lliga, encara que aquests hagin fet campionat regional en altres cercles, segueix vigent. Barcelona, Espanyol i Sabadell haurien pogut cedir jugadors al Girona tres dies abans de finir el torneig, i el Girona s'hauria lliurat de la promoció amb una habilitat reglamentària que faltant un sol partit per a finir el torneig no era en carvi possible.

¿I el fall? Ah! El fall mantenia ferma la puntuació conjunta i mantenia la paraula donada a Catalunya de respectar que fes per aquest any la seva promoció. Tot molt recte, molt just i molt ben meditat en contrast amb la desorientació del Consell de la Federació Catalana.

¿Què ha fet el Consell d'ací? Esperar que el partit fratricida de diumenge arribés, sense fer pública ni una circular en què es digués per endavant que la assemblea extraordinària que s'ha convocat per a després del partit, fora justa. Que el Consell Federatiu hi aniria per defensar el futbol regional i també els interessos del Júpiter i el Girona, els quals no calia que del partit en fessin una lluita mortal, que el decidissin com tots els altres de la competició pensant que hi hauria qui vetllaria per l'interès de tots.

La Federació ha restat callada i l'espectacle del Júpiter-Girona ha estat colpidor.

¿Què farà ara el Consell Federatiu? ¿Confessarà el seu fracàs davant l'assemblea, exposarà tots aquests punts i presentarà la dimissió, almenys per a quedar amb dignitat davant els seus patrocinats?

La situació es difícil, però pensi que la Catalana l'hauria de deixar resolta en l'assemblea extraordinària; almenys, sense deixar que les xacres de Catalunya tornessin a escandalitzar Madrid i és cerqués allí un guariment que la incapacitat dels metges de casa no pot donar al tan esplendorós futbol català, més fort cada dia però, més endèmic orgànicament per la pobra direcció del Consell Federatiu.

AQUELL

Altaveu indiscret

S'han acabat aquells temps de l'Amador Palma i en Peña. L'atletisme del nord ha perdut potencialitat i l'ha guanyada Catalunya pas a pas amb un estol de «Crossmen» que fa goig de veure.

Catalunya és campiona de «cross» novament, i l'equip s'ha imposat per damunt dels altres que corrien la prova i ha vençut solament en prendre-hi part perquè té bons corredors, i compta, a més a més, amb un home com el formidable tortosí Jeroni Joan, que sembla la reencarnació d'aquell inoblidable Pere Prat.

Endavant l'atletisme català.

* * *

Segueix Müller combatent per aquests rings d'Europa. Ara li toca boxar amb Humery, a París.

Jeff Dickson ha trobat una mina amb aquest meravellós campió.

* * *

URQUINAONA: ¡ Viva Villa!

El film de Jack Conway és una obra mestra de rapidesa. Batalles, assassinats. Sang i paisatge en una brunzent barreja. I un actor, un gran actor, protagonista del film: Wallace Beery.

¡ Viva Villa! escenifica la vida de Pachó Villa, l'heroi mexicà, en la lluita entaulada —lluita que encara dura— per lliurar el proletariat mexicà del jou dels grans propietaris. Els dretistes, diuen del film: ¡ Viva Villa! que és un film de super-gangsters. Els qui coneixen Mèxic, saben la situació en què deixà el país la dictadura de Porfiri Díaz, i els treballs de Pachó Villa per a posar a la presidència de Mèxic, Francesc Madero, el qual fou assassinat, com ho fou, al seu torn, el mateix Pachó Villa, heroi mexicà del proletariat.

El film ¡ Viva Villa! és un film de lluites, de venjances, de crims, si es vol, però és un film que fa passar davant dels ulls de l'espectador una realitat de la vida del vell imperi azteca. Com a film, «¡ Viva Villa!» és un film extraordinari, viu, interessant, modèlic! Com a visió d'unes planes d'història té també un valor de document. El qui sàpiga veure, es donarà compte de la necessitat que tenia el proletariat mexicà d'un lliberador, d'un que colpegés l'ànima nacional al crit de «justícia». Aquest crit justicier fou: «Viva Villa!».

El film de l'Urquinaona ens arriba tallat i mesurat. Malgrat tot, la impressió que fa i les reflexions que desperta són abundoses.

Lloem una vegada més el treball meravellós de Wallace Beery en l'encarnació de l'heroi del film.

TIVOLI: La Estrella del Moulin Rouge

Quan la propaganda d'una pel·lícula es fa oficialment a base que l'actriu protagonista del film és alhora rossa i bruna, escameu-vos.

Constance Bennett, protagonista de «La Estrella del Moulin Rouge», fa un doble paper en el film. I la propaganda oficial diu: —«¿ Pueden ustedes imaginarse a Constance Bennett con el pelo negro? En todo caso, Connie les brinda la oportunidad de que se convenzan, etc.» — ¿ Voleu res més cursi i ridícul que semblant propaganda? Convidar a veure el pèl d'una actriu és prendre el pèl al públic, i així passa amb «La Estrella del Moulin Rouge» que no és gairebé altra cosa que un film on Constance Bennett té un paper de rossa i un paper de bruna, i on llueix una perruca —tipus nou, trobada pels pèrits de Hollywood, això també segons la propaganda oficial— que no es coneix que ho sigui.

Llevat d'això, gran novetat cinematogràfica, segons es veu, la pel·lícula «La Estrella del Moulin Rouge» és una de tantes.

Als Jocs Olímpics no es volen fiar d'Espanya ni per Basket-ball.

Sembla que la seva participació no serà acceptada si no sap palesar a bastament la seva categoria als propers campionats d'Europa.

Esperem veure què passa, però desconfiem que ens sigui concedida bel.ligerància. A Espanya, l'han oblidada els esportius del món perquè nosaltres no sabem arribar tampoc al nivell dels ulls internacionals perquè no ens oblidin.

* * *

A Madrid, ens han guanyat en l'sky de la mateixa manera que en natació també ens van vèncer no fa gaire.

El castellà Velazco ha guanyat els campionats d'Espanya a la Molina i el primer català ha fet el tercer lloc.

Estem esperant que quedi campió de futbol el Madrid i llavors haurem de reconèixer que com en la generalitat, impera la ratxa centralista.

Ja vindrà però la revenja.

SALO CATALUNYA: El Novio de Mamá

«Felicíssima creació de la inimitable estrella nacional Imperio Argentina: Comicitat! Alegria! Bon humor». Repertori especialitat del Saló Catalunya. S'han posat autoòmnibus expressos del Clot, de la Torrassa, d'Hospitalet, de Sant Boy i d'Horta, per poder anar amb facilitat a aquest Saló.

EN ELS ALTRES CINEMES D'ESTRENA

Al *Fantàsia*: «Generalita». Film que es pot veure. Es de Frank Borzage; en els films de Frank Borzage, sempre hi ha alguna cosa.

Al *Colisèum*: «Identidad desconocida», per James Dunn i Glòria Stuart. Res. Era abans quan es podia dir: és un film Paramount.

Al *Maryland*: «El enemigo público n.º 1». Ni fa ni fu.

Al *Metropol*: «El Ayudante de su Alteza». Un passatemp que no el fa passar gaire.

En resum: la setmana ha portat únicament una gran pel·lícula: El «Viva Villa» a l'Urquinaona.

¿ Quan ens serà possible veure «Una tempestat damunt de Mèxic»?

NOVES I COMENTARIS

Hem escoltat les conferències humorístico-cinematogràfiques donades per ràdio. Ai quin humor més trist el dels conferencians!

La darrera conferència ha estat la del Castany. ¿ En serà permès de dir que les pel·lícules que ridiculitzava el conferenciant ens fan més gràcia que la seva conferència?

* * *

Cinegrames. Recomanem una vegada més aquesta revista cinematogràfica als nostres llegidors. Es una revista cinematogràfica ben feta.

* * *

«La Dolorosa» aguanta. ¿ Voleu dir que no la fan aguantar?

* * *

«El tren de las 8'45». Diu que farà molt riure. Coneixem una pel·lícula francesa d'aquest mateix títol. Es trata d'una obra de Courteline.

**Aquest número ha estat visat
per la censura**

Croniqueta de la setmana

Déu ens lliuri de les males companyies

El senyor Ventosa i Calvell es proposa donar una conferència desenvolupant el tema: «On va Catalunya? On va Espanya?»

No es preocupi el senyor Ventosa. Catalunya i Espanya haurien de fer un camí en el qual el senyor Ventosa no els pogués acompanyar.

El senyor Lerroux ha fet 71 anys

El passat dilluns va fer 71 anys l'il·lustre cap del il·lustre Govern que disfrutem.

Cal esperar que, pel bé d'Espanya, Déu protegirà vida tan perinclita. Si així ho fa, el Creador no tindrà motius d'arrepentir-se'n car trobarà en el seu protegit l'eterna gratitud que exigeixen semblants celestials benifets.

El jardiner, com a factor social

No fa gaires dies que un geni de la botànica ens parlava del conreu de les begònies en test. Hem llegit, fa poc, l'anun-

ci d'una conferència que ha de dictar un altre savi, en la qual tractarà del conreu dels cactus, en test, també.

Dcidedament l'esdevenidor del món penja de la darrera paraula d'aquests dos jardiniers il·lustres.

Noves facultats del Governador General

La «Gaceta de Madrid» publica un decret en el qual faculta el Governador General de Catalunya per destituir Ajuntaments, etc....

Per aquest decret ens assabentem que a Catalunya encara queden Ajuntaments.

Una Exposició Internacional a Madrid

Per defensar la iniciativa de celebrar a Madrid una exposició internacional, els senyors Gil Robles, Royo, Martínez de Velasco i Salazar Alonso, intervindran en un acte públic.

Hi ha indicis que fan sospitar certa preponderància canina en la projectada exposició.

Tranquil·litat?

El Cap del Govern, en parlar als periodistes, els va anunciar una setmana tranquil·la.

Feia temps que els governants no utilitzaven la paraula tranquil·litat.

¿Què deurà passar?

Passejant pel futur escenari

El diplomàtic anglès Sir Simon, visita els principals Estats d'Europa.

Segurament vol encertir-se que els milions de joves, que aquests Estats tenen preparats per a les expansions imperialistes, moriran amb tot confort.

L'amor al proïsme d'«El Correo Catalán»

L'òrgan carlí dels jesuïtes clama contra els intel·lectuals perquè es passen el temps demanant indults de penes de mort, dictades contra revolucionaris. Fent això els intel·lectuals fomenten l'impunisme i l'anarquia. Així ho creu «El Correo Catalán».

Passat, els temps del revolucionarisme cristià que féu tants màrtirs i marcà per sempre tants tirans, s'haurien de poder viure uns bons temps d'analfabetisme i de dret catòlic a la forWa... De dret exclusiu per a ells, s'entén. Tota l'altra pietat humana es fomenta l'anarquia i l'impunisme.

La Justícia ben alimentada

Es concedeix a Jutges i Magistrats un super-sou de 2.500

pesetes, amb la finalitat que puguin vencer les dificultats de la vida cara.

¿Com venceran els sense feina aquestes dificultats?

«Les expansions d'en Manuel»

Per la proximitat de la quaresma, en Manuel, bisbe de Barcelona, ha dirigit als seus fidels una pastoral que emplena tres planes de «La Vanguardia».

En aquesta pastoral, com correspon a la cristianíssima educació del Bisbe, no es regategen insults i calúmnies als qui ens hem sabut lliurar del jou religiós. Però la fòbia no s'atura ací, sinó que es fa extensiva a les poques coses republicanes que ens resten encara.

¿Aprofitarà aquestes ensenyances la tercera República?

Aviadors negres

Han marxat a Abissínia dos aviadors negres dels Estats Units.

Altres aviadors de color es preparen per engruixir les fileres de l'aviació dels contrincants d'Itàlia.

Vejam si també aquesta vegada —igual que l'anterior— Itàlia ho veurà negre?

JOSEP VILLALOBOS

Es troba a Barcelona l'escultor basc Josep Villalobos, que a les Galeries Laietanes exposa unes mostres del seu treball, tan perfecte i modern com totes les seves obres.

Desitgem que trobi ací tot el caliu i ajut que es mereix pel seu art i la seva modèstia.

TELÓ ENLAIRE

Noves i comentaris

Hem llegit «Necessitem Senyoreta».

Va advertir-nos-ho un amic: —«Necessitem Senyoreta» fa més efecte llegida que vista.

I efectivament: —«Necessitem Senyoreta» resulta millor en el llibre que en la representació.

Per què?

Consti que no creiem gaire en allò d'obra per a llegir i l'obra per a l'escena.

El teatre que no es pot llegir,—diguin el que vulguin els qui sostenen el contrari—, és teatre dolent. I el teatre que es pot llegir és teatre bo.

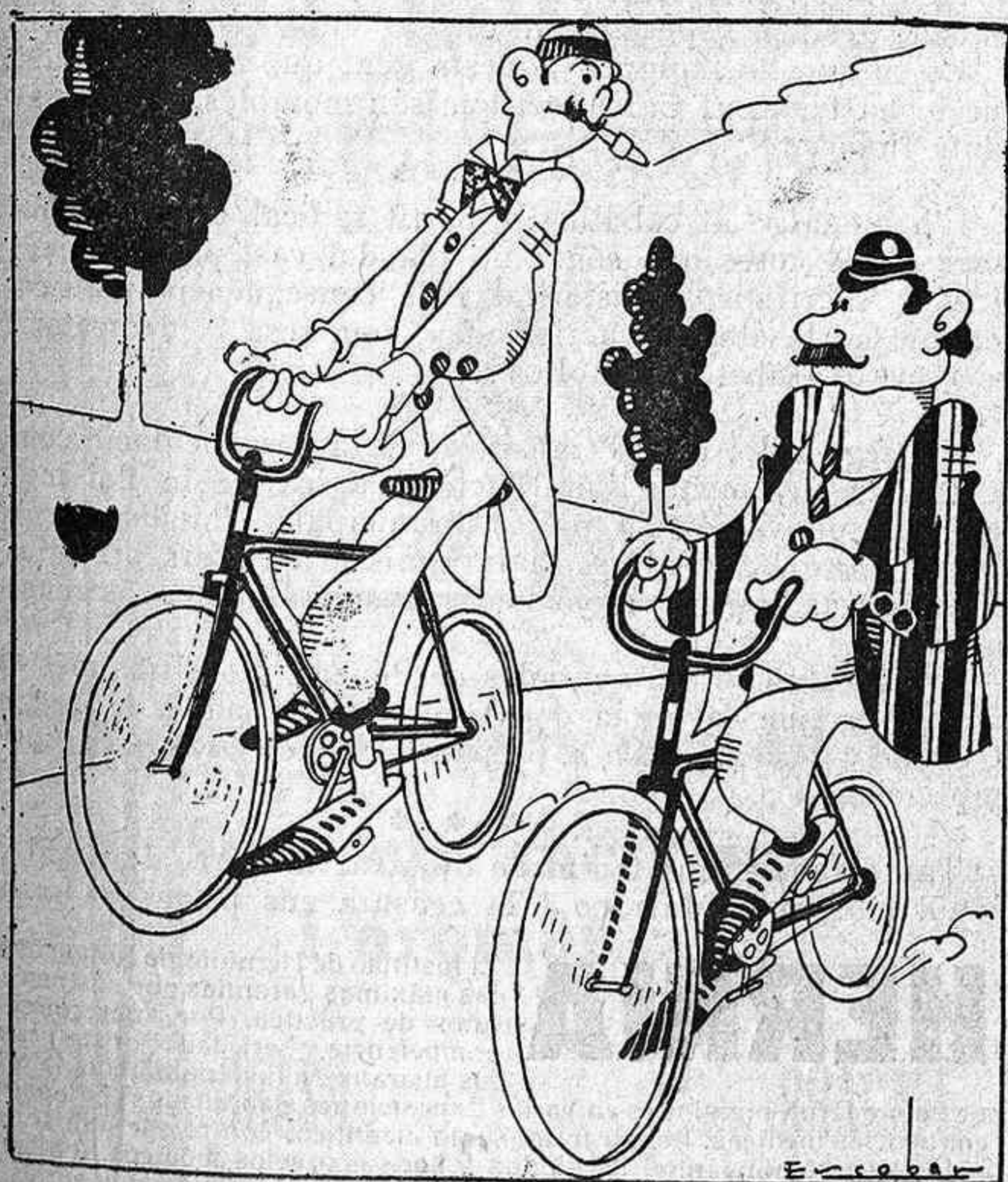
Si l'obra que es pot llegir no arriba al públic la culpa s'ha de donar a la interpretació, a la presentació, al joc escènic en una paraula a causes que res no tenen a veure amb l'obra.

«Necessitem Senyoreta» no és pas de les obres millors d'en Soldevila. S'hi veu la preocupació de fer obra de públic. Però consti que en el llibre pren un relleu que no prenien pas a l'escenari del Poliorama.

* * *

Darreres publicacions de «Catalunya Teatral»,—biblioteca ben presentada, curiosament corregida: «L'Huracà», de Carme Montoriol; «Lili vol viure», de Lluís Elies; «Necessitem Senyoreta», de Carles Soldevila.

* * *

Un savi polonès ha aconseguit treure or de la sorra (Dels diaris)

Soriós de vostè, Don Pere, que té sorra als orins.

VICTORIA: «Los Leones» es tracta d'uns lleons que han sortit xais.

El públic els ha vist la llana, i juga amb els lleons com els nois del conte amb el fantasma de Caunterville.

* * *

Els del Poliorama tenen les esperances posades en l'obra que està acabant el poeta Josep M.ª de Sagarra: «La Rambla de les Floristes».

Es diu que Mercé Nicolau hi tindrà un èxit cantant «la violetera».

* * *

Un sàinet de l'Arniches, a Romea: «Las doce en punto». Dir Arniches vol dir interès, tipus d'un popularisme creat, i per tant artístic, diàleg viu.

«Las doce en punto», és un bon sàinet.

* * *

Josep Santpere va a València a presentar el seu repertori. Li augurem un èxit.

Naturalment que ens hauria plagut més poder enviar a València una companyia d'autèntic teatre català.

¿Però on es trobaria avui semblant companyia?

* * *

Donem altra vegada el vot en el concurs obert per la biblioteca teatral catalana: «El Nostre Teatre».

Al nostre entendre la millor obra publicada en els vint-i-quatre números que han sortit d'aquesta biblioteca és: «Capitel·lo» de l'Agustí Esclasans.

* * *

Una companyia amateur donarà a conèixer dintre de poc la darrera obra teatral que ha escrit Ramon Vinyes.

Es tracta d'una obra còmica en tres actes. Porta per títol: «Entre dues músiques».

* * *

«A. T. S.», portantveu de «L'Associació de Teatre Selecto» ha publicat el seu número 6, en edició extraordinària.

Qui llegeixi «A. T. S.», s'adonarà de seguida de la gran poixansa del nostre teatre amateur, de la ferma tasca de «L'Associació de Teatre Selecto» en el sentit d'organització i vigorització dels elencs amateurs de Catalunya, i del molt que es pot esperar de semblants agrupacions si segueix tan ben orientades com ara i sota l'impuls donat a la seva Federació.

* * *

Sembla que tenim en portes un altre descobriment sensacional d'autor inèdit.

El Principal-Palace ens el presentarà amb l'estrena de l'obra «Miss-Ter», títol muñozsequista, ben prometedor de les facultats del fenomen inèdit a punt d'esclatar.

Com que «Teatre Català»—malgrat les subvencions i els comitès de lectura— vol dir guixeta, esperem per dintre poc la fulminant cotització de l'autor del prometedor drama policíac «Miss-Tery», una mena—segons en Daví— d'Arsene Lupin londinenc. El drama, entenguim's: no l'autor. Caray!

* * *

COMIC.—Palau de la Revista.—No arribem a temps per parlar de l'estrena de «Mucho cuidado con Lola», revista que havia d'estrenar-se ahir en aquest afavorit teatre i de la qual s'espera que sigui un gran èxit.

Es parla d'una presentació fastuosa, que superarà en molt la de «Los Maridos de Lydia».

* * *

Maria Font ha reemplaçat la senyora Nicolau—per un viatge d'aquesta— en les representacions de «La Senyoreta Oest».

Els qui no l'hagin poguda veure, en el paper que reemplaça en l'obra de Vidal-Jover, li enyoraran.

* * *

Preparem-nos.

Tindrem Peman al Romea. En Calvo hi debuta amb «Cisneros», el darrer fracàs artístic del versaire-polític senyor Peman.

Suposem que es reproduiran les manifestacions polítiques que tant plagueren l'empresari de l'ex-teatre català del càrrer

de l'Hospital amb motiu de la temporada d'«El Divino Impaciente», àlies Martínez de Velasco.

* * *

Una obra de poesia, escrita per un poeta autèntic: «Yerma» de Garcia Lorca.

Una obra de carrincloneria, escrita per un rimador que fia més en els correligionaris que en el seu talent: «Cisneros» d'en Peman.

L'obra d'en Peman podria ésser prologada per qualsevol Salazar Alonso.

ESQUELLOTS

Les festes de Carnaval han resultat enguany molt animades, i sobretot molt a to amb les circumstàncies.

No hi fa res l'absència d'originalitat i l'abundor de mal gust, car una cosa i l'altra són també consubstancials amb certes fórmules de fer la felicitat dels pobles. «Nihil novum sub sole», pogué dir Primo de Rivera, salvador d'Espanya, i repetir-ho els altres salvadors de temporada.

Quedem, doncs, que hi ha hagut gresca a dojo i animació a gust de tothom. Molts espectadors de la farsa tingueren un desencís, car hi havia una munió de disfresses que duïen el mateix abillament que gasten els dies de cada dia.

* * *

El diilluns, dia 4, segon dia de Carnestoltes, ha tingut lloc a Madrid la celebració d'una sèrie d'actes a compte de l'homenatge que el partit radical i llurs comandataris organitzen fa t mps a honor i major glòria del seu cabdill.

A més de la traça de discursos pròpia del cas, l'homenatge ha tingut una expressió tangible i palpable en forma d'uns quants àlbums, unes plaques de diversos metalls, alguns pergamins, un bust, una calaixera i dos milions de pessetes recaptades per subscripció popularment popular. I qui no ho cregui, que ho vagi a veure.

* * *

—I aquell, de què va disfressat?

—Es un original: d'aquest número ha passat per la censura».

—Què pintes?

—Negres. Què vols pintar més en una època com aquesta?

Eren molts els qui estranyaven que els organitzadors de la primera part del tant vegades ajornat homenatge haguessin triat una diada tan poc escaient com la de Carnestoltes, si bé en això hi ha opinions de totes menes.

Val a dir, i ho proclamem ben alt per fer callar les males llengües i els burletes de mena, que aquest any s'ha escaigut en tal diada l'aniversari del naixement del desinteressat i conseqüent prohòm republicà de tota la vida.

Es bo que ho sàpiguen aquesta gent que no s'ha assabentat que hi ha festes al Calendari que són movibles, menys la dels Sants Innocents.

* * *

L'homenatge al cabdill del partit radical ha estat motivat, entre altres coses que són i no són del cas, per premiar una vida de sacrificis, d'austeritat i de conseqüència política. ¿I per què no la «lealtad acrisolada», com resa la dedicatòria de les creus d'Isabel la Catòlica?

* * *

Tot seguit del règim transitori, ve la desarticulació completa de l'ensenyament, l'anul·lació pràctica de la llei municipal, la renovació de jutges municipals, la dissolució de Mercat Lliure de Valors, la intrmissió en afers privatis de la Banca catalana... i ens deixem unes quantes dotzenes de coses més.

Algú d'això en diu ventades de Ponent. Nosaltres més aviat ens creiem que es tracta de mesures encaminades a assegurar el règim autònom, bo i preparant el terreny per a futures ampliacions i expansions.

* * *

Tantes ganes que tenim de dibuixar de cara, de perfil i de clatell el senyor Marraco i la censura ens priva de fer-li el

HERNIA

El Instituto de Herniología Notton ofrece las máximas garantías por sus muchos años de práctica. Por su reconocida competencia y seriedad. Por sus perfectos aparatos, última palabra de la ortopedia moderna premiados en varias Exposiciones y adoptados por todas las eminencias médicas. Por su tratamiento científico, con el que han conseguido su curación tantos herniados y por sus precios módicos al alcance de todo el mundo. Pida gratis libro explicativo con infinidad de cartas de agradecimiento y curación.

J. NOTTON Cirujano Ortopédico. Consultas gratis de 10 a 1 y de 4 a 8. Ronda de la Universidad, 7, 1.º. Teléfono 10935. BARCELONA

LA REGLA**PERLAS "FEMI"****Marvellós producte de la ciència moderna
d'acció segura, sense perjudicar la salut****SUSPESA,
TORNA RAPIDAMENT
I SENSE PERILL AMB****De venda: Doctor Andreu, Segalà, Vicenç Ferrer i farmàcies****No accepteu imitacions que aprofiten la fama d'aquest cèlebre producte**

retrat que més s'assemblaria a la seva figura física, moral i intel·lectual!

Què hi farem, un altre dia serà. El que ningú no podrà discutir-nos és que Marraco, malgrat tot, té molta gent que l'estima.

Malgrat d'estar discutint-se a les Corts una llei que ha de beneficiar els alcohols industrials en perjudici dels vinaters, els obrers i empleats de la «Alcoholera Agrícola del Pilar de Saragossa», han obsequiat amb un àpat el seu antic ex-director i ex-accionista senyor Marraco. L'alcohol que es destil·la en dita fàbrica és de melasses de bleda-rave.

* * *

Ara que hem entrat a la Quaresma, hem d'escoltar la veu del bon pastor. I el pastor dels ramats de part d'ací, és el nostre inefable i divertit Manolo Irurita, entusiasta amic de les institucions republicanes i assidu col·laborador de «La Vanguardia», especialment els diumenges.

Si no ens manqués l'espai, extractariem sovint les pastorals i fulls de calendari de Sa Il·lustríssima. En la darrera, per exemple, parla de les persecucions de què és objecte l'Església, de la gent que va a l'infern per culpa del règim «nefando», i llançant-se a matar «por todo lo alto», diu textualment:

«Los pecados oficiales, esto es, las rebeldías de los Estados,

contra Dios (Déu, són ells); las leyes laicas que lo suprimen en cuanto a la vida pública (recordeu la recent entronització del Sagrat Cor al Tibidabo); la actuació de las autoridades en contra de los derechos de la Iglesia santa (què hi fa la C.E. D.A. al Govern?), entrañan una malicia especial y ejercen la más escandalosa influencia sobre la sociedad, llenándola de vicios y crímenes.»

El que no sabem, és si les pastorals o proclames del Bon Pastor passen per la censura com els escrits de nosaltres, pecadors.

TEATRE COMIC**Gran Companyia de Revistes****AVUI ESTRENA****MUCHO CUIDADO CON LOLA****Per LINO RODRIGUEZ****Cafés del Brasil****Per tot Espanya****Exigiu els cafès del Brasil****Són els més fins
i aromàtics****CASES BRASIL****BRACAFÉ****PELAYO - CARIOCA****FRONTO NOVETATS**Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit**ELS MILLORS PILOTARIS**

Voleu passar una bona estona?

Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA**CLEOPATRA**, en espanyol

per Claudette Colbert

Mascarada, per Willy Forts**AMO A ESTE HOMBRE**

per Nancy Carroll

REVISTA I DIBUIXOS

- Em sabria molt de greu morir-me ara.
—Què vol esperar?
—Que s'aixequi l'estat de guerra.